

era considerată o organizație malefică și datorită faptului că erau prezentate părțile negative ale activității masonice din străinătate, cum a fost, spre exemplu, cazul Lojii P2, care, știți și dumneavoastră, a fost considerată chiar o organizație criminală. La un moment dat, după '90, au fost discuții cum că din această organizație a făcut parte și Nicolae Ceaușescu. Împreună cu Marcel Șapira am publicat o lucrare în 1990, nu știu dacă dumneavoastră ați avut această lucrare "Francmasoneria - legendă și adevăr", care într-un fel sau altul și-a adus o contribuție importantă la prezentarea corectă a imaginii acestei activități, atât cât am putut noi face într-o lucrare de mici dimensiuni. Au apărut multe lucrări despre masonerie, însă foarte multe dintre ele urmăreau numai senzaționalul și nu întotdeauna aveau intenția de a prezenta corect, obiectiv, activitatea acestei organizații. Foarte puține materiale au apărut de asemenea despre Rotary sau despre Lion sau despre alte organizații similare a căror activitate nu prea este cunoscută - este o realitate și observația dumneavoastră a fost foarte corectă. Din nefericire, activitatea masoneriei nici la ora actuală nu este suficient de bine și corect percepută și asta se întâmplă și datorită unor orgolii nemăsurate, existente în rândul chiar al masonilor, care, din păcate, se răsfrâng și în exteriorul organizației. Prea multe bătălii se duc pentru ocuparea unor anumite posturi de comandă și în acest domeniu. Este foarte adevărat că am putea spune, și acest lucru îl spun de multe ori și în legătură cu justiția, că nici un segment al societății românești nu poate fi mai bun decât restul societății românești la un moment dat. Trebuie să ne preocupe ca în ansamblu societatea românească să funcționeze normal, pentru că atunci fiecare segment al ei va funcționa normal, inclusiv justiția, care fără îndoială ar trebui să fie una dintre cele mai faibile activități din lume. Din păcate, nu este așa, pentru că este făcută și ea din oameni. Aceeași situație se pune și în cazul masoneriei în condițiile în care masonii, după cum bine știm, ar trebui să fie niște veritabile modele morale pentru semenii lor. De fapt, construcția morală este un obiectiv esențial al masoneriei. Nu se prea înțelege bine acest lucru deocamdată, dar sperăm că și aici lucrurile se vor îndrepta într-un viitor apropiat.

S.C.: Ce doriți să mai adăugați la această discuție-interviu?

G-I.C.: Vreau să vă mulțumesc foarte mult pentru interesul dumneavoastră și, chiar dacă nu m-ați avertizat, în legătură cu acest interviu, m-am bucurat că am putut schimba câteva idei. Desigur, ar fi multe de spus și despre activitatea Uniunii Juriștilor, care încearcă să facă cât mai mult bine pentru societatea românească și întâi de toate, bineînțeles, pentru profesiile juridice, dar în același timp și pentru celălalte activități adiacente. Aș dori să mai subliniez pentru cititorii dvs. că Uniunea Juriștilor are două reviste, e vorba de revista "Dreptul", revistă științifică și de jurisprudență, cea mai cunoscută și cea mai veche revistă juridică am putea spune, că după "Convorbiri literare", care a fost prima revistă de cultură din această țară, revista "Dreptul", care are peste 130 de ani vechime, este cea mai prestigioasă revistă; iar cealaltă este revista "Palatul de Justiție", despre care v-am vorbit deja, fondată în 1916 și, deși a avut perioadele ei în care n-a putut funcționa, totuși ea a supraviețuit cel puțin ca un ideal, iar activitatea ei să fie consacrată împlinirii obiectivelor Uniunii Juriștilor. Aș dori să reamintesc despre activitatea editorială desfășurată, care nu s-a limitat numai la editarea de cărți juridice, ci și la publicarea de literatură beletristică, astfel că unii juriști au putut să-și publice câte o lucrare, ca de exemplu un volum de poezie, un roman, etc., așa cum s-a întâmplat cu câțiva colegi, printre care și colegul nostru Titus Andrei, care este secretarul general al acestei reviste.

S.C.: Poate un jurist care este originar român, dar locuiește și activează în afara granițelor României,

deveni membru al Uniunii dumneavoastră?

G-I.C.: Sigur, sigur că da, au această posibilitate...

S.C.: Ce trebuie să facă pentru aceasta?

G-I.C.: Trebuie să scrie o scrisoare prin care să ne informeze despre această dorință și noi îi trimitem formularele pentru adeziunea la Uniunea Juriștilor din România. Nu sunt formalități exagerate, bineînțeles că trebuie să facă dovada că are licența în drept sau doctoratul în drept... Căci ne preocupă și pe noi foarte mult relația cu românii juriști din afară.

S.C.: Aici ați atins un subiect și foarte important și foarte sensibil: relația românilor din afara granițelor, cu românii din România.

G-I.C.: Să știți, părerea mea este că nu sunt coordonate foarte bine aceste relații. E observația mea după întâlnirile pe care le-am avut cu diverși români stabiliți în diferite țări, și juriști, dar și nejuristi. De asemenea, participând la Forumul Spiritualității Românești, m-am convins încă o dată că nu există o unitate de vedere nici măcar aici la nivelul autorităților române, în legătură cu această relație foarte importantă, motiv pentru care, personal, chiar într-un editorial publicat în "Palatul de Justiție" care se intitula sugestiv "Ministerul Speranței", am considerat că ar fi util să existe un minister care să aibă această atribuție, de a realiza, de a coordona întreaga activitate de relații cu românii din afara hotarelor țării. Nu este rușinos să luăm modelul, ca de exemplu, de la maghiari, pentru că ei într-adevăr reușesc să facă un lucru extraordinar, căruia nu-i putem omite părțile pozitive, care poate constitui și pentru noi un model.

S.C.: Aveți relații cu juriștii din Suedia?

G-I.C.: Nu până acum, dar noi suntem foarte disponibili la orice fel de acțiune de acest gen. Chiar noi am avut inițiativa unor reuniuni pe care le-am organizat și mai ales, de când am ajuns în conducerea Asociației Internaționale a Juriștilor Democrați, s-au conturat mai multe acțiuni ale Uniunii Juriștilor în colaborare cu această organizație. Una dintre aceste acțiuni s-a desfășurat chiar la București, a fost o dezbatere, un simpozion internațional consacrat rolului O.N.U. în prevenirea conflictelor.

S.C.: De la una la alta. Majoritatea românilor care au emigrat în diferite țări europene sau în S.U.A. și-au schimbat modul de a gândi, de a se purta și atunci când, fie și numai pentru o scurtă vizită, vin în România, așteaptă să întâlnească aici comportări care să corespundă cu ceea ce este o axiomă în țara unde s-au stabilit. Eu vin dintr-o țară în care, în primul rând, nu este voie să lucrezi "la negru", adică fără să plătești impozit, căci prestarea de muncă este înregistrată și pe toată această muncă se plătește impozit, evaziunea fiscală fiind considerată ca cea mai mare crimă în Suedia; ideea de a da bacșiș sau de a plăti o sumă în plus față de taxa legală, pe care ai plătit-o deja, de a nu primi o chitanță pentru ceea ce ai plătit, etc. este de neînțeles.

În ultimul timp, mulți români și-au primit proprietățile înapoi, după un lung drum în justiție, cu ajutorul unor avocați care, în număr destul de mare, au avut comportări ca cele despre care spuneam că sunt greu de înțeles pentru cei care vin din Suedia, de exemplu. Cum vedeți aceste probleme și ce posibilități are Uniunea Juriștilor de a sancționa astfel de manifestări?

G-I.C.: Da, vă înțeleg! Am mai avut asemenea sesizări, dar personal nu cunosc cazuri concrete în acest sens. Foarte mulți dintre colegii mei respectă cu rigoare prevederile legale în această materie, că există și persoane care nu respectă aceste prevederi este o realitate, pentru că, cum v-am spus, am fost sesizați și din alte părți de această situație. Desigur, să nu uităm că România se află situată într-un anumit

punct geografic, unde anumite influențe au fost permanente și anumite mentalități nu pot fi schimbate peste noapte. Noi sperăm ca, atât prin implementarea unor reglementări riguroase, cât și prin dezvoltarea deontologiei în diferite profesii, lucrurile să se schimbe radical, adică să revină la o normalitate așa cum există în țările civilizate ale lumii. Semnale sunt în sensul acesta. Iată că, o dată ce profesia de notar a fost liberalizată, notarul public a devenit stăpân pe profesia sa, cabinetele notariale au început să funcționeze în mod decent și profesia de avocat a dobândit un alt cadru și ea se modernizează pe zi ce trece și probleme de evaziune fiscală se pun foarte rar. Mă onorează faptul că cele două profesii, de avocat și de notar public, au fost liberalizate în perioada mandatului meu, prin adaptarea legiilor existente cu exigențele impuse de prezența României în structurile europene. Pentru că una din condiții impuse de organismele europene este tocmai perfecționarea legislației, ceea ce va duce desigur la înlăturarea fenomenelor despre care vorbeam. Noi sperăm că asemenea manifestări de care ați vorbit dumneavoastră, care umbresc fără îndoială viața juridică românească și în general imaginea țării, să fie din ce în ce mai rare și, în măsura posibilului, ele să și dispară.

S.C.: Există vreo posibilitate din partea Uniunii Juriștilor de a sancționa în vreun fel pe cei care încălcă nu numai regulile etice ale profesiei, ci și legislația în vigoare?

G-I.C.: Eventual moral putem să facem acest lucru și o să puteți găsi și în paginile "Palatului de Justiție" dovada că sancționăm cu rigoare, ori de câte ori se ivesc asemenea cazuri, dar numai sub scutul argumentelor, a probelor, adică nu facem numai afirmații fără acoperire. În rest, celălalte profesii, deci vorbesc de profesiile de avocați, notari, au sistemul lor foarte riguros prevăzut de lege pentru sancționarea abaterilor disciplinare sau a altora de natură administrativă sau de natură penală. Din păcate există asemenea situații, dovadă că și la ora actuală sunt zeci de persoane din diferite profesii juridice cărora Ministerul Justiției le-a avizat anchetarea penală. Pentru că nici juristul, indiferent în ce domeniu ar lucra, ar activa, nu este și nu poate fi mai presus de lege.

S.C.: Și pentru că tot vorbeam de obiceiuri suedeze. În Suedia toată lumea se tutuiește. Cum ați lua dvs. dacă o persoană mai tânără, un subordonat sau un necunoscut v-ar tutui?

G-I.C.: Este probabil un model preluat de la americani, bănuiesc.

S.C.: Nu este un model anglo-american, căci Suedia are singular "du"/"tu" și plural "ni"/"voi", în timp ce în engleză există aceeași formă pentru singular și plural, "you".

G-I.C.: Și aici, datorită filmelor americane în special, au început să se folosească aceste forme, dovadă că și copiii se adresează părinților cu tu, deci nu mai este o problemă atât de rigidă cum a fost într-o vreme. Era frumos, într-un fel, respectul cuvenit părinților... În multe cazuri, era un respect sincer prin care tânărul sau copilul își omagia, își manifesta recunoștința față de contribuția părintelui la dezvoltarea sa în viață.

S.C.: Mie mi se pare mult mai apropiată și normală această formă de adresare directă. Există totuși tonul, care indică respectul exprimat de pronumele de politețe. La urma urmei și lui Dumnezeu, când ne rugăm, ne adresăm cu "tu". Îi spunem: "Doamne, ajută-mă!", nu? Și atunci, de ce noi oamenii între noi să nu ne tutuim?

G-I.C.: E adevărat, este foarte adevărat, este foarte adevărat! Dar, vedeți, și aici este o problemă de mentalitate. Nu este exclus ca în viitor să predominie o asemenea modalitate de adresare pe care ați prezentat-o dumneavoastră. ◆